

Bilag til beretning vedr. de kommunale styrelseslove
 styrelsesmedlemmer, der søger at varetage deres hverv.

Når indførelsen af en ret for mindretal til udlevering og kopiering alligevel ikke – i modsætning til en ret til at gøre sig bekendt med oplysningerne – umiddelbart kan accepteres, hænger det sammen med to forhold. Udnyttelsen af en sådan ret vil kræve en indsats af administrative ressourcer – og dermed påvirke personaleforbruget. En adgang af denne art kan med andre ord vanskeligt adskilles fra kompetencen til og ansvaret for at fastsætte personalerammer og bevillinger til administrationen. Dernæst kan administrationen, der ledes af borgmesteren, blive bragt i et dilemma, når mindretalsgrupper retter henvendelse, medmindre der kan opstilles helt klare kriterier for, hvilke oplysninger der således skal udleveres eller udsendes, og hvilke der kan kræves tilvejebragt. Da udleveringen eller tilvejebringelsen af oplysninger næsten altid kræver en vis arbejdsindsats, er det givet, at der under alle omstændigheder må være snævre grænser for, hvor tidkrævende undersøgelsesarbejder der kan kræves iværksat. Der kan f. eks. være tale om fremskaffelse af statistisk materiale, oplysninger om nabokommuners forhold m. v.

Der opstår også spørgsmål om, hvorvidt og i bekræftende fald hvordan kommunalbestyrelsens øvrige medlemmer, herunder ikke mindst borgmesteren, skal orienteres om henvendelserne. Da medlemmerne principielt bør have samme grundlag, i hvert fald med hensyn til udsendte og særligt udarbejdede oplysninger når det træffer afgørelse, kan meget tale for, at samtlige medlemmer, i det omfang der tilvejebringes oplysningsmateriale, får dette tilsendt eller på anden måde stillet til rådighed.

Det er som nævnt nødvendigt, at forvaltningens pligt til at udlevere oplysninger og iværksætte undersøgelser klart afgrænses, og da det samtidig må kræves, at informationsbegæringen fremkommer fra et vist større mindretal, f. eks. $\frac{1}{4}$ eller $\frac{1}{3}$ af medlemmerne, kan spørgsmålet om informationsfremskaffelsen mest praktisk løses på kommunalbestyrelsens møde eller – såfremt der tillige bliver tale om en sådan adgang for et udvalgsmindretal, hvilket kan være lige så rimeligt – på udvalgsrådet. Da der er tale om en mindretalsret, må informationsrettens omfang dog fastslås i lovsform, f. eks. således at det gøres

til en pligt for borgmesteren på begæring af $\frac{1}{3}$ af kommunalbestyrelsens, økonomiudvalgets eller et stående udvalgs medlemmer at tilvejebringe oplysninger, herunder økonomisk og statistisk materiale, som til brug ved behandlingen af en foreliggende sag umiddelbart eller uden større vanskelighed kan fremskaffes.

Under alle omstændigheder bliver der således tale om, at det pågældende kollegiale organ skal skønne over vanskeligheden ved at tilvejebringe det pågældende oplysningsmateriale. Da det næppe kan undgås, at vanskeligheden – i hvert fald i de typiske tilfælde – bliver sat i forhold til materialets relevans for sagens afgørelse, synes der imidlertid at være tale om en skønsmæssig afvejelse, som ikke afviger væsentligt fra den afvejelse, som efter gældende ret må foretages med hensyn til informationsniveauet, eventuelt i henseende til enkelte sager, jfr. også de ovenfor anførte betragtninger om ansvaret for indsatsen af administrative ressourcer.

Udvalget finder derfor ikke tilstrækkeligt grundlag for at foreslå en sådan regel indført. Der kan i denne forbindelse yderligere henvises til, at der for så vidt angår udleveringsspørgsmålet alene er tale om en service, idet medlemmet har adgang til at se oplysningerne, se ovenfor 6.2. og nedenfor 7.1., og at der for så vidt angår tilvejebringelsen af nye oplysninger i kommunernes praksis er et almindeligt ønske om et så højt informationsniveau, at problemet normalt ikke opstår. Alle parter, ikke mindst det flertal, som er ansvarlig for beslutningen, vil have en naturlig interesse i, at alle væsentlige oplysninger tilvejebringes.

Spørgsmålet bliver hermed en del af problemet omkring kommunens informationsniveau i almindelighed. Dette lader sig efter udvalgets opfattelse ikke fastlægge af andre end de berørte kollegiale organer, i sidste instans kommunalbestyrelsen, dog naturligvis med respekt af lovgivningens minimumsgarantier for det enkelte medlem, jfr. ovenfor 6.2. og kap. IV, afsnit 2.4.3. Det er jo også som nævnt i disse organer, at »regningen«, dvs. omkostningerne ved et højt informationsniveau, skal honoreres.

Det »rigtige« informationsniveau, som muliggør en politisk styring uden at politikerne overbelastes eller forvaltningens effektivitet anfægtes, lader sig således efter udval-